

— Добрѣ, сынко; но сега е время и треба да ѝ говорите; вашѣтъ тѣтъ ви дава позволеніе да сторите това. Идете, рѣшетесе! азъ ви казвамъ това, и, въ нуждѣ, азъ искамъ това нѣщо; защото вѣй не можете да стоите въ това неизвѣстно положеніе.

Германъ послуша. Той отиде при Гиллетѣ, малко смутенъ и срамежливъ. Марійка седѣше сама самичка близу до огньтъ, толкозъ умышленна щото тя не чу Германа като идваше. Когато го видѣ предъ себе си, тя скокна внезапно отъ мѣстото си, и стана червена като ябълка.

— Марійке, ѝ каза като седна до неѣ, азъ ида да ти досада и да ти дотегна, зная го: но *мжжстѣ и жената у насъ* (съ това израженіе означаваше той, споредъ мѣстныйтъ обычай, началницѣтъ на семейството) искать да ти поговоря и да ти поискамъ да ся оженишъ съ мене. Ты не искашъ това, ты, азъ ся сѣщамъ.

— Германе, отговори Марійка, рѣшено ли е вече чи вѣй мя обычате?

— Това тя ядосва, азъ го зная, но това не е моя погрѣшка; ако можѣше да промѣнишъ мнѣніе, азъ ще съмъ много задоволенъ, но видися чи азъ не заслужвамъ да съмъ задоволенъ. Виждь, Марійке, погледни мя; чи пакъ толкова грозенъ ли съмъ?